

μενοι νὰ θεωρήσωμεν τὸν Θεὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον λατρεύομεν αὐτὸν ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἣτις ἐκπροσωπεῖ τὸ ὑπέρτατον ὃν καὶ ἣτις χρησιμεύει ὡς λόγος εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὡς διδάσκαλος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸς ὁ Θεὸς παρέθεσε μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου τὴν ἀλήθειαν ὅπως οὕτως ἀποκαλυφθῇ εἰς αὐτὸν, καὶ ἡ ἀλήθεια αὕτη διηνεκῶς ὀδηγεῖ καὶ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ἐκπροσωποῦσα οὕτω διηνεκῶς τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς.

Διὰ τῆς ἀληθείας ἀνεύρομεν τὸν Θεόν, δι' αὐτῆς δυνάμεθα νὰ μένωμεν παρ' αὐτῷ, ἐρευνῶντες, ἀσκοῦντες, καὶ ἀγαπῶντες αὐτήν. (Λακολουθεῖ.)

Δ. ΠΑΝΑΡΡΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ ΑΘΩΟΤΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Η'.

Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ζωηρὰ συζήτησις ἠγέρθη μεταξὺ τῶν δικαστῶν τῶν ὁποίων ἡ προορατικότης δὲν εἶχε προῖδεῖ τὸ μυθιστορικὸν αὐτὸ συμβάν. Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δημοσίας ἠθικῆς, ὁ πρόεδρος ἤθελε νὰ διαγράψῃ τὴν ἐξέτασιν τῆς κυρίας Γορσᾶζ, ἣτις ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ γεγονότος τῆς δολοφονίας δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ καμμίαν ἐξηγήσιν· προσέλαβε δὲ μὲ τὴν γνώμην του καὶ τοὺς συνδικαστάς του· ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς, τοῦ ὁποίου ἡ συγκατάθεσις ἦτο ἀναγκαία, δὲν ἦτο ἄνθρωπος νὰ παραλείψῃ περιστάσιν δυνάμενην νὰ καταστήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην λαμπροτέραν παρ' ὅσαι ἐδικάσθησαν ἀπὸ δεκαετίας εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Βορδῶ. Ἐρωτηθεὶς λοιπὸν ὑπὸ τοῦ προέδρου εἶπεν ὅτι ἡ κατάθεσις τοῦ μάρτυρος τῷ ἐφαίνετο ἀπαραίτητος.

Κατ' αὐτὴν τὴν συζήτησιν, ἡ κυρία Γορσᾶζ ἔμενεν ὀρθία καὶ ἀκίνητος, παρατηροῦσα ἐπιμόνως τὸν Ἀρθοῦρον ὡς εἰς κατέστησεν αὐτὴν ἄπληστον ὁ δίμηνος χωρισμός. Ἡ ὑπερηφάνεια τῆς

στάσεως, εἰς τοιαύτην στιγμήν, θὰ ἐφαίνετο ὡς σημεῖον ἀνδρικῆς ἢ μᾶλλον ὑπερανθρωπίνης ἐνεργητικότητος, ἀνευ τρόμου τινὸς δυσδιακρίτου ὅστις τὴν ἠνάγκαζε νὰ στηρίξῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καθέδρας τὴν ὁποίαν τῇ εἶχον φέρει· ἐκ τοῦ τρόμου ἐκείνου ἐπροδίδετο ὁ κάλαμος, τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ συντρίψῃ πνοὴ ἀνέμου ἅμα ἐξηφανίζετο ὁ ἐφήμερος χυμὸς ὁ ὑποστηρίζων αὐτόν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπεκρίθη διὰ σαφούς τρόπου καὶ ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ἀταράχου, εἰς τὰς τυπικὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας τῇ ἀπέτεινεν ὁ πρόεδρος· ὅταν τὴν προσεκάλεσε νὰ εἶπῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους τὴν ἥξευρε σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπόπειραν τὴν γενομένην κατὰ τοῦ συζύγου της, ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν· οὐχὶ διότι χυδαία δειλία ἐκλόνισε τὴν ἀπόφασιν τῆς ἡρωικῆς ἐκείνης καρδίας, ἀλλὰ διὰ νὰ συναθροίσῃ κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγμήν τὰς δυνάμεις της ἐγγιζούσας νὰ τὴν ἐγκαταλείψωσιν!

— Εἰσῆλθον ἐνταῦθα σεβαστῇ, θὰ ἐξέλθω ἡτιμασμένη, εἶπε τέλος διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης ἀλλὰ παλλούσης· δὲν βλάπτει! Μεταξὺ τῆς τιμῆς μου καὶ τῆς ζωῆς του δὲν διστάζω. Πρὸ δέκα μηνῶν ὁ Ἀρθοῦρος Δωβιὰν εἶναι ἐραστής μου... Ὁ Ἀρθοῦρος Δωβιὰν εἶναι ἐραστής μου, ἐπανελάβε μετ' ἀπιστεῦτου ἐνεργητικότητος καταστέλλουσα δι' ἐπιβλητικῆς χειρονομίας τὸν διεγερθέντα ἔνεκα τῶν λόγων τούτων ψίθυρον, πρὸ δέκα μηνῶν τὸν δέχομαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου, κατὰ τὴν νύκτα, πολλάκις. Τὸν περιέμενα κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀποπειρας· εἰς τὸν εὖρον εἰς τὸν κῆπον, σημαίνει ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ μέχρ' ἐμοῦ δὲν εἶχεν ἄλλον δρόμον. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν, ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος εἶναι ἐραστής μου. Τίς θὰ τολήσῃ ἀκόμη νὰ εἶπῃ ὅτι εἶναι δολοφόνος;

— Ἐγὼ, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ Κ. Γορσᾶζ.

— Καὶ ψεύδεσθε, ἀνέκραξεν ἡ Δουκία τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἐφάνη κεραυνοβολοῦν τὸν γέροντα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ψεύδεται, ἐπανελάβε δακτυλοδει-

κτοῦσα αὐτὸν, τὸν ἐπρόδωσα, καὶ τὸ ἡ-
ξεύρει, καὶ διὰ τὰ ἐκδικηθῆ κατηγορεῖ
τὸν Ἀρθούρου ἐπὶ ἐγκλήματι. Τῷ ἐπρό-
τεινα νὰ κατηγορήσῃ ἐμέ· δὲν θὰ ὑπε-
ρασπιζόμεν ἑμαυτήν· ἀλλὰ δὲν ἠθέλη-
σε. Δὲν ἤρκει εἰς αὐτὸν τὸ αἶμα μιᾶς
γυναικὸς· θέλει καὶ τὸ τοῦ Ἀρθούρου,
τοῦ Ἀρθούρου τὸν ὅποιον ἀγαπῶ, δὲν
λέγω πλείοτερον τῆς ζωῆς μου, διότι
θὰ ἦτο ὀλίγιστον, ἀλλὰ πλείοτερον τῆς
τιμῆς μου!

Ἡ Λουκία διεκόπη καὶ περιέφερε
τοὺς ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς της
ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς αἰθούσης τοῦ κατε-
χομένου παρὰ τῶν γυναικῶν, μεταξὺ
τῶν ὁποίων ἐπεκράτει ζωηρὰ ταραχὴ,
καὶ τῶν ὁποίων οἱ ψιθυρισμοὶ κατεδίκα-
ζον σαφῶς ὁμολογίαν τοσοῦτον ἀντικει-
μένην πρὸς τὰ κοινῶς παρεδεδεγμένα.

— Μὲ νομίζετε ἀναιδῆ, εἶπε πρὸς
αὐτὰς μετὰ μειδιήματος μεσοῦ πικρίας.
Μὲ ὅλον τὸν ἐλάχιστον οἰκτόν σας δὲν
εὐχομαι εἰς καρμίαν ἐξ ὑμῶν νὰ γίνῃ
τοσοῦτον δυστυχῆς ὥστε νὰ μάθῃ ὅτι
ὑπάρχει τι ἔτι μᾶλλον ἰσχυρὸν ἀπὸ τὴν
αἰδῶ, ἢ ἀπελπισία. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν
ἐκεῖ τὸ ἱκρίωμα, νομίζετε ὅτι θὰ ἤρχο-
μην οὕτω νὰ παραδώσω τὸ αἰσχὸς μου
εἰς τὰς περιφρονήσεις σας; Θέλουν νὰ
τὸν φονεύσουν, σᾶς λέγω. Πρέπει λοι-
πὸν νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἀποθάνῃ διὰ νὰ
μὴ ἐρυθριᾷτε πλέον δι' ἐμέ;

Προφέρουσα τὰς τελευταίας ταύτας
λέξεις ἡ Λουκία ἐκλονίσθη καὶ ἐκλείσε
τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ θανάσιμος ὠχρό-
της ἀντικατέστησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου
τῆς τὴν ζωηρὰν ἐρυθρότητα μὲ τὴν ὁ-
ποῖαν ὁ πυρετὸς τὸ εἶχε χρωματίσει. Ἡ
ὑπερφυσικὴ ἐνεργητικότης ἥτις μέχρι
τότε τὴν εἶχεν ὑποστηρίξει, εἶχεν ἐξα-
λειφθῆ αἰφνιδίως ὥς σβέννυται ὑπὸ βί-
αιον φύσημα ἢ φλόξ τῆς λυχνίας. Ὁ
ἰατρὸς Μαλλὲ ὅστις παρηκολούθει μετ'
ἐπαγρυπνητικῆς ἀγωνίας τὰ ἐλάχιστα
κινήματα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ὥρμησε
πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγ-
κάλας του καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιπτε. Πολ-
λοὶ ἄνθρωποι προσέδραμον διὰ νὰ τὸν
βοηθήσωσι, καὶ ἡ Λουκία μετεφέρθη ἀ-

μέσῳ εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν μαρτύρων
ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τινα χρόνον, ἄπνους,
ἀλλὰ τὴν λειποθυμίαν ἐκείνην διεδέχθη-
σαν μετ' ὀλίγον σπασμοὶ τρομερώτεροι
ὅλων τῶν νευρικῶν κρίσεων τὰς ὁποίας
εἶχεν ὑποστῆ μέχρι τότε.

— Διακόπτεται ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἡ
συνεδρίασις, εἶπεν ὁ πρόεδρος μὴ ἐλπί-
ζων νὰ ἐπιτύχῃ ἀμέσως τὴν σιωπὴν καὶ
τὴν προσοχὴν.

Αἱ λέξεις αὗται ἐξαπέλυσαν τὴν θύελ-
λαν, καὶ τὸ ἀκροατήριον ἀμέσως ἔλα-
βεν ὄψιν θαλάσσης τεθολωμένης. Ἐκα-
τὸν συνδιαλέξεις ἐξίσου θορυβώδεις συ-
νεδέθησαν συγχρόνως. Ἡ διαγωγὴ τῆς
κυρίας Γαρσαῆς ἐγένετο ἀνεξάντλητον
θέμα σχολίων καὶ συζητήσεων. Οἱ μὲν
τὴν εὕρισκον παράφρονα, ἄλλοι τρομα-
κτικὴν, τινὲς δὲ ἐξαισίαν. Ἐν γένει οἱ
γέροντες εἶχον τὴν πρώτην γνώμην, αἱ
γυναῖκες τὴν δευτέραν, οἱ νεανῖαι τὴν
τρίτην.

— Πόσον εὐτυχῆς εἶναι αὐτὸς ὁ Δω-
βιάν! ἀνέκραξεν εἰς ἐκ τῶν τελευταίων
πλήρης συγκινήσεως.

— Εὐτυχῆς! διότι κάθηται εἰς τὸ
σκαμνίον τῶν κακούργων! εἶπε μειδιῶν
σαρδωνικῶς ἄνθρωπός τις ὠρίμου ἡ-
λικίας.

— Ἐ! καὶ τί βλέπτει! ὑπάρχει ἐ-
ξευτελισμὸς τὸν ὅποιον νὰ μὴ ἐξαλείφῃ,
λύπη τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ παραμυθῇ ἢ εὐ-
δαιμονία ὅτι ἐμπνέει τοιοῦτο πάθος; Μὲ
ὅλην τὴν ἀτιμίαν του, καὶ αὐτὸ τὸ σκα-
μνίον καθίσταται θρόνος δι' ἐκείνον ὅστις
βασιλεύει ἐπὶ τοσοῦτον εὐγενοῦς καρ-
δίας. Ὡ! ἄς ἀγαπᾶται τις τοιουτοτρό-
πως καὶ ἄς ἀποθάνῃ!

Τὸ ἐκστατικὸν βλέμμα τοῦ νεανίου
ἀπεύθυνε τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην ἀ-
ναφώνησιν πρὸς εὐειδῆ τινα ξανθὴν οὐ
μακρὰν καθημένην, τῆς ὁποίας ἡ ἐρωτο-
τροπία τὸν ἐκράτει πρὸ ἑξ μηνῶν ἐπὶ
τοῦ σκαμνίου περιμένοντα τὸν θρόνον.

— Νὰ ἀγαπᾶται τις εἶναι εὐχάρι-
στον βεβαίως, ἐπανέλαβεν ὁ θετικὸς
ἄνθρωπος· ἀλλὰ νὰ ἀποθάνῃ! . . . ἐπὶ
τοῦ ἱκριώματος! . . . δὲν σᾶς τὸ εὐχομαι.

Εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῆς συνεδριά-

σεως, ὁ πρόεδρος ἐκήρυξεν ὅτι ἡ σοβαρωτάτη κατάστασις τῆς κυρίας Γορσάξ ἀπήτησε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ οἶκμά της καὶ ὅτι ἀπέκειτο εἰς τὴν κατηγορίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν ὑπεράσπισιν νὰ διερμηνεύσωσι τὴν κατάθεσίν της κατὰ τὸ ἴδιον ἐκάστη συμφέρον, καὶ εἰς τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐκτιμήσωσιν αὐτῆς τὴν ἀξίαν.

— Ἐξηντλήθη ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων, εἶπεν ἀκολουθῶς· ἔχει τὸν λόγον ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς.

Εἰς τὰς νομοθετικὰς καὶ δικαστικὰς συζητήσεις, τὰ περιστατικὰ τὰ ἀναφυόμενα διὰ τρόπου ἐντελῶς ἀπροόπτου καθίστανται σκόπελοι ὅπου ναυαγοῦσιν οἱ κοινοὶ ἀγορηταὶ τῶν ὁποίων ἡ διάνοια θολοῦται ἅμα καταληφθῇ ἀπροσδοκῆτως· τοὺς σκοπέλους ὅμως τούτους ὑπερπηδῶσιν οἱ ῥήτορες κύριοι τοῦ πνεύματός των καθὼς καὶ τῶν λόγων των. Ὁ εἰσαγγελεὺς, γέννημα τοῦ Βορδῶ, κατεῖχεν, ὡς καὶ πλείστοι τῶν συμπατριωτῶν του, τὴν αὐτοσχεδιαστικὴν εὐχέρειαν ἣτις συγχέει ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ πράξει τὴν σκέψιν μετὰ τῆς ἐκφράσεως. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, χωρὶς νὰ φανῇ οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἀμνηχανῶν διὰ συμβεβηκὸς ὅπερ ἐφαίνετο δυνάμενον νὰ μεταβάλλῃ τὴν ὕψιν τῆς δίκης, ἀνέπτυξε τὴν κατηγορίαν οἶαν τὴν εἶχε προετοιμάσει ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ σπουδαστηρίου του. Μὲ τὴν ἀκάματον ὑπομονὴν τοῦ μύρμηκος σπύρον πρὸς σπύρον, κόκκον πρὸς κόκκον, συνεσώρευσε ἐπὶ τοῦ Δωβιᾶν ὄρος ὀλόκληρον ὑπὸ τὸ ὁπαῖον θὰ ἐκάμπτετο ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἡρακλέους. Ἐπειτα ὅταν τὸ ἔργον τῷ ἐφάνη ἀρκούντως βαρὺ, ἐπαχθεὲς καὶ ἀκλόνητον, προσέθηκεν αἴφνης τὴν κατάθεσιν τῆς κυρίας Γορσάξ, ὅγκον τρομερὸν ἐν τῇ χειρὶ του καὶ κορωνίδα ἀπροσδόκητον.

— Ἐν παραφορᾷ ἀπελπισίας, ἀνέκραξε μετὰ παθητικῆς φωνῆς, σεβάσμιος γέρον, σύζυγος σκληρῶς ἀπατηθεὶς σὰς εἶπεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι παράφρων! Εὐγενὲς καὶ θλιβερὸν ψεῦδος, τὸ ὅποιον δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ κατα-

κρίνω· ἀλλ' εἶναι ψεῦδος ἐν τούτοις! Ὅχι, κύριοι, ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶναι παράφρων· σὰς τὸ ἐμαρτύρησεν ὁ ἱατρός της. Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶναι παράφρων, ἐκτὸς ἐὰν καλεῖτε παραφροσύνην τὴν μανιώδη παραφορὰν μοιχικοῦ πάθους, ὅπερ, μὲ βλέμμα αὐθαδὲς καὶ κεφαλὴν γαῦρον, ἦλθε νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸν βωμὸν τῆς δικαιοσύνης ὅπως διαδραματίσῃ τὴν λυπηρὰν σκηνὴν ἐκ τῆς ὑποίας ὅλαι αἱ καρδίαι κατέχονται εἰσετι ἐπωδύνως. Καταπατοῦσα πᾶσαν συστολὴν, πᾶσαν αἰδῶ, ἡ κυρία Γορσάξ ἐνόμισεν ὅτι σώζει ἐκείνον τὸν ὁποῖον τολμᾷ νὰ ὀνομάσῃ ἐραστήν της. Δυστυχῆς γυνὴ ἣτις δὲν εἶδεν ὅτι ἡ ἀτιμία της μακρὰν τοῦ νὰ ἦναι δικαιολόγησις προσέθετε μάλιστα εἰς τὴν κατηγορίαν μίαν ἐτι ἀπόδειξιν, τὴν μᾶλλον ὅλων ἴσως κεραυνοβόλον! Τί ἀποδεικνύει τφόντι ἡ μαρτυρία αὕτη; Ὅτι πρὶν φέρῃ τὸν φόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Γορσάξ, ὁ κατηγορούμενος ἤρξατο διὰ τῆς μοιχείας, προλαλῶν οὕτω τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσιν πρὸς ἄλλο ἔγκλημα. Καὶ τοῦτο συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε. *Nemo repente turpissimus*. Καὶ πῶς λοιπόν! τὸ ἐπαίσχυντον αὐτὸ ἔργον ὅπερ διεδραματίσθη ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἡξίου νὰ ἐξαλείψῃ τὸ χυθὲν αἷμα! Ὅχι, κύριοι, τὸ αἷμα ὑπάρχει ὑπὸ τὸν πηλόν, καὶ οὐδὲν ἤθελε σὰς ἐμποδίσει νὰ ἀκολουθήσετε τὸ ἔχνος του, ἀπὸ τοῦ θύματος μέχρι τοῦ δολοφόνου.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου τόνου ἐνόνων τὴν εὐφράδειαν τῆς ὀμιλίας μὲ τὴν ἐκφραστικότητά των χειρονομιῶν καὶ κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου εἰδός τι ἄστρου φωτεινοῦ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν τυφλὸς μόνον θὰ ἤρνεϊτο. Εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρθούρος ἐπείσθη ὅτι ἠθέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὸν Κ. Γορσάξ, ὅχι μόνον διὰ νὰ κλέψῃ τὰ χρήματά του, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ νυμφευθῇ τὴν μοιχαλίδα γυναῖκα ἣτις διὰ τῆς χηρείας καθίστατο πολὺ ἐπιθυμητὴ εἰς ἄνθρωπον κατεστραμμένον ὑπὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἡ εὐγλωττος

ἐκείνη ὁμιλία παρήγαγεν ἐπὶ τῆς ὀμηγύρεως νικηφόρον καὶ ἀποφασιστικὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ὁ συνήγορος τοῦ Δωβιὰν προσεπάθησε νὰ καταστρέψῃ, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς. Ματαίως ἐπεκαλέσθη ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου τὴν ὁμολογίαν τῆς Λουκίας, ἣτις ἐξήγει τοσοῦτον φυσικῶς τὰς περιστάσεις τὰς ὁποίας ἡ κατηγορία μετεποίει εἰς ἐπιβαρυντικὰς κατηγορίας· ματαίως προσεπάθησε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ κατάθεσις τοῦ Κ. Γορσὰζ ἦτο συκοφαντία ἐμπνευσθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκδικήσεως. Ἐν τῇ ἔτι μᾶλλον κεραυνοβόλῳ ἀνταπαντήσει του ὁ εἰσαγγελεὺς κατέρριψεν ἐκ βάθρων καὶ ἀνεπανορθώτως ὅλον τὸ σύστημα τῆς ὑπερασπίσεως.

Οἱ ἑνορκοὶ, μεταξὺ τῶν ὁποίων δύο μόνον ἦσαν ἄγαμοι, εὐρίσκοντες ἐν τῷ κατηγορουμένῳ γυναικοπλάνον ἐγένοντο αὐστηρότεροι. Κατ' αὐτοὺς, τὸ συζυγικὸν ἔγκλημα ἦτο ἔγκλημα μεγαλείτερον, ἀντὶ νὰ ἦναι ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις. Μετὰ μακρὰν καὶ σοβαρὰν διάσκεψιν, ἀπεφάνθησαν ἐννέα κατὰ τριῶν, ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος Δωβιὰν ἦτο ἑνοχος ἀποπείρας φόνου ἐκ προμελέτης, συνοδευθείσης μετ' ἀποπείρας κλοπῆς. Ὁ Καληχέρης, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ εἰσαγγελία παρητήθη τῆς κατηγορίας, ἀπὲλύθη παμψηφεί.

Μολονότι εἶχεν ἐπέλθει ἡ νύξ, σχεδὸν ὅλον τὸ ἀκροατήριον εἶχε μείνει εἰς τὰς θέσεις του διὰ νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν λύσιν τοῦ δράματος· οἱ κατηγορούμενοι, τοὺς ὁποίους εἶχον ἐξαγάγει τῆς αἰθούσης καθ' ὃν χρόνον ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἀνεγίνωσκε τὴν ἐτυμηγορίαν, εἰσήχθησαν πάλιν μετ' ὀλίγον καὶ ἤκουσαν μετὰ σιωπηλῆς ἀπαθείας τὴν διπλὴν ἀπόφασιν τὴν ἀπαγγελθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προέδρου. Ὁ κακοῦργος δὲν ἐπέδειξε τὴν χαράν του εἰμὴ διὰ γρυλλισμοῦ προξενηθέντος ὑπὸ τῆς ἀπληστίας μεθ' ἧς ἐπανελάμβανε τὴν τακτικὴν ἀναπνοήν του.

—Εὐχαρίστως θὰ πίνω ἐν ποτήριον ὕδατος, καὶ μάλιστα οἶνου, εἶπεν εἰς τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ ἰστάμενον χωροφύλακα.

Ὁ Ἀρθοῦρος ἐδέχθη μὲ ὕφος σταθερὸν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἀλλ' ὅταν ὁ πρόεδρος ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τὴν καταδικάζουσαν αὐτὸν εἰς εἰκοσαετῇ κατηναγκασμένα ἔργα, ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον ἀκίνητος.

—Ἀλφόνσε, εἶπε τέλος μετὰ βραχείας φωνῆς εἰς τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ καθήμενον ὑπερασπιστήν του, ἔπραξες ὅ,τι ἠδυνήθης δι' ἐμὲ, καὶ σὲ εὐχαριστῶ· ἀλλ' ἦλθεν ἡ στιγμή, ἐνθυμήθητι τὴν ὑπόσχесίν σου.

—Δὲν εἶναι καταδίκη εἰς θάνατον! ἀπεκρίθη ὁ νεαρὸς δικηγόρος τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἦτο κεκαλυμμένον διὰ θανασίμου ὠχρότητος.

—Εἶναι ἀπόφασις χιλίων θανάτων, ἐπανελάβεν ὁ καταδικασθεὶς μεθ' ὀρμῆς· θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰς γαλέρας; σοὶ λέγω, ἐνθυμήθητι τὸν ὄρκον σου. Δὲν ἠδυνήθης νὰ μοῦ σώσῃς τὴν ζωὴν, σῶσόν μοι τὴν τιμὴν.

Ἐκυψε περισσότερον πρὸς τὸν φίλον του· αἱ χεῖρές των συνηντήθησαν καὶ ἀντήλλαξαν περίπτυσιν μακρὰν καὶ μυστηριώδη. Ὁ Ἀρθοῦρος ἀνορθούμενος εἶδεν αἴφνης προκύπτουσιν ἐκ μέσου τοῦ πλήθους ἰσχνὴν καὶ ἀπαισίαν μορφήν τῆς ὁποίας οἱ ἀπληστοὶ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του μετ' ἐκφράσεως ἀγρίου θριάμβου. Ὁ κατάδικος ἀπεκρίθη εἰς τὴν λύσσαν τοῦ βλέμματος ἐκείνου διὰ τοῦ ἀταράχου καὶ περιφρονητικοῦ μειδιάματος ἀνθρώπου μὴ καταβαλλομένου ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου.

—Κύριε Γορσὰζ, εἶπε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἰδέτε με καλῶς διὰ νὰ μὲ ἐνθυμηθῇτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου σας.

Εἰπὼν τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἀρθοῦρος ἐσήριξε τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου ὅπερ τῷ εἶχεν ἐγχειρίσει ὁ φίλος του ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ διὰ χειρὸς ἀσφαλοῦς ἐβύθισεν αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐμεινεν ὀρθοσμίαν στιγμήν ἀκόμη, μὲ ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνοικτοὺς καὶ προση-

λωμένους ἐπὶ τοῦ γέροντος ἐφ' οὗ ἡ πέν-
θιμος ἐκείνη γοητεία ἐνέπνευσεν ἀκού-
σιον τρόπον, ἔπειτα ἔπεσεν αἰφνιδίως
ὡς δείδρον κοπὲν διὰ πελέκεως.

Κραυγὴ φρίκης ὑψώθη πανταχόθεν.

— Νεκρὸς! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς Μαλ-
λὲ ὅστις ὥρμησεν ἐκ τῶν πρώτων πρὸς
ἐκεῖνον ὅστις ἦτο ἤδη πτώμα· αὐτὴ
παράφρων, καὶ αὐτὸς νεκρὸς! Θεέ μου,
ἔστω ἡ δικαιοσύνη σου πλειότερον οἰκτίρ-
μων πρὸς αὐτοὺς ἢ ἡ δικαιοσύνη τῶν
ἀνθρώπων!

— "Ὡς διόλου νεκρὸς! εἶπε καὶ ὁ
Καληχέρης κλίνων πρὸς τὸν νεανίαν
πρὸ τῶν ποδῶν του ἐξηπλωμένον. — Τί
διάβολο! νὰ σκοτωθῇ διότι τὸν κατεδί-
κασαν εἰς εἴκοσι χρόνων κάτεργα! εἶδες
ἐκεῖ ἀνοησία!

Θ'.

Μετὰ τρεῖς μῆνας, μελαγχολικὴν
τινα ἐσπέραν τοῦ χειμῶνος, ὁ ἰατρὸς
Μαλλὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ.
Γορσᾶζ, ὅπου ἀπὸ τῆς ἐκ Βορδῶ ἐπι-
στροφῆς των ἤρχετο καθ' ἐκάστην· χω-
ρὶς νὰ ζητήσῃ τὸν γέροντα, ἀνέβη ἀπ'
εὐθείας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λουκίας,
τῆς ὁποίας ἡ λυπηρὰ κατάστασις ἀπῆ-
τει τὰς ἐπιμόνους φροντίδας τὰς ὁποίας
τῇ ἐπεδαψίλευεν ὁ ἰατρὸς μετ' ἀναλλοι-
ώτου ἀφοσιώσεως. Ἦνοιξεν ἡσύχως τὴν
θύραν τοῦ κοιτῶνος, καὶ ἐπλησίασεν εἰς
τὴν κλίνην τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἥτις
ἐφαίνετο κοιμωμένη ὑπνῶν ληθαργώδη.
Χωρὶς νὰ τὴν ἐξυπνίσῃ ἔλαβε τὸν βρα-
χιονά της διὰ νὰ ἐξετάσῃ, τὸν παλμὸν
τῆς ἀρτηρίας, ἔπειτα, δι' ἀνησύχου χει-
ρὸς, ἔψαυσε τὸ μέτωπόν της τὸ ὁποῖον
εὔρε φλογερὸν ὡς τὸν ἀλάβαστρον λυ-
χνίας νυχθημερὸν καιούσης.

— Ὁ πυρετὸς διπλασιάζεται καὶ ὁ
ἐγκέφαλος σκοτεινοῦται ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον, εἶπε ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν μὲ
ὑφὸς περίφροντι.

Ὁ ἰατρὸς παρετήρησεν ἐπὶ τινα χρό-
νον μετ' ὀδυνηρᾶς συμπαθείας τὴν πά-
σχουσαν γυναῖκα ἥς ἠλπιζεν ἀκόμη νὰ
σώσῃ τὴν ζωὴν ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ λογικόν.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ συνέβη
ἀπὸ τῆς χθὲς, εἶπεν ἀκολουθῶς μὲ χα-
μηλὴν φωνὴν πρὸς γυναῖκά τινα ὠρίμου
ἡλικίας καὶ κατασκευῆς ἀνδρικῆς ἥτις
ἱστατο ὀρθία πρὸς τῆς θερμάστρας καὶ
ἐφαίνετο περιμένουσα τὰς διαταγὰς
τοῦ ἰατροῦ.

— Πολλοὺς ἀσθενεῖς ἐνοσήλευσα, ἀπε-
κρίθη ἡ νοσοκόμος ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ ποτὲ δὲν
εἶδα ὅ,τι συμβαίνει ἐδῶ. Πρῶτον, τὴν
νύκτα ταύτην, ἡ κυρία ἠγέρθη κοιμισμέ-
νη, ὅπως τοῦτο τῆς συμβαίνει συχνάκις·
ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἠθέλησε νὰ
ρίφθῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Εἶχεν ἤδη
τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέ-
ρος τοῦ ἐξώστου, ὅταν ἐπρόφθασα νὰ
τὴν κρατήσω.

— Ἐκοιμᾶσο λοιπόν; εἶπεν ὁ Κ.
Μαλλὲ μετ' ὀργίλης φωνῆς.

— Ὅταν παραπολὺ κουρασθῶ....
δὲν εἶμαι ἀπὸ σίδερο... Εἶναι εὐτύχη-
μα ὅτι ἔχω δυνατὸν χέρι, ἀλλέως τὴν
ῥαυτὴν ταύτην ἡ δυστυχὴς αὐτὴ κυρία δὲν
θὰ εἶχε πλέον ἀνάγκην ἰατροῦ. Ἀλλ'
αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε· σήμερον εἶναι
ποῦ συνέβη μία ὥρα ἱστορία.

— Μήπως εἰσῆλθεν ἐδῶ ὁ Κ. Γορ-
σᾶζ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ ἰατρὸς.

— Ὅπως τὸ λέγετε. Ἀμέσως ἡ κυ-
ρία κατελήφθη ἀπὸ σπασμοὺς οἱ ὁποῖοι
διήρκεσαν περισσότερον ἀπὸ δύο ὥρας·
ἔπρεπε νὰ ἡμεθα τέσσαρες διὰ νὰ τὴν
κρατήσωμεν· μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας
τὸ κατώρθωσα. Ὅταν ἀπέβαλε πλέον
τὰς δυνάμεις της, ἀπεκοιμήθη ἐξαντλη-
θεῖσα· ἀλλὰ φρονῶ ὅτι αὐτὸς ὁ ὕπνος
τίποτε καλὸν δὲν ἀναγγέλλει.

Ἡ διήγησις τῆς νοσοκόμου διεκόπη
ὑπὸ ἀσθενοῦς κρότου ὃν ἐπροξένησεν ἡ
θύρα ἡμιανοιγομένη. Ὁ ἰατρὸς ἔστρε-
ψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε
τὸν Κ. Γορσᾶζ ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ κα-
τωφλίου. Ὁρμήσας πρὸς αὐτὸν, τὸν ἀ-
πώθησεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

— Δὲν θὰ εἰσέλθετε! τῷ εἶπε μετὰ
τόνου φωνῆς ἐπιτακτικοῦ· τὴν πρωτὰν
ταύτην, ὠφελήθητε ἐκ τῆς ἀπουσίας
μου· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, πρέπει

νὰ μὲ ὑπακούσετε. Τί θέλετε νὰ πράξετε; Θέλετε νὰ τὴν ἀποτελειώσετε;

— Κοιμᾶται, ἀπεκρίθη ὁ γέρων μετὰ φωνῆς εὐπειθοῦς. Σᾶς ἱκετεύω, ἰατρὲ, ἀφήσατέ με νὰ εἰσέλθω. Τί φοβεῖσθε; Κοιμᾶται· δὲν θὰ μὲ ἰδῇ.

— Ἀγνοεῖτε τὴν παράδοξον ἐκείνην φωτεινότητα τοῦ ὕπνου της; Καὶ κοιμωμένη θὰ ἐμάντευεν ὅτι εὐρίσκεσθε πλησίον της.

— Ἀς τὴν ἴδω μίαν μόνην στιγμὴν, ἐπανελάβεν ὁ Κ. Γορσᾶζ. Σήμερον τὸ πρωῒ, μόλις τὴν εἶδον, καὶ παρήλθε τόσος καιρὸς ὅπου μὲ κρατεῖτε μακρὰν της! Κατεδικάσθην λοιπὸν νὰ μὴ τὴν ἴδω πλέον!

— Ἡ παρουσία σας θὰ τὴν ἐφόνευεν, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός· ἐφ' ὅσον εἶμαι ἰατρός της θὰ ἀνθίσταμαι εἰς συνέντευξιν ἄνευ αἰτίας καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο θανάσιμον. Φεισθῆτε αὐτῆς λοιπὸν, πρὸς Θεοῦ! Δὲν σᾶς ἀρκεῖ τὸ αἷμα τοῦ Ἀρθούρου Δωβιάν; Θέλετε ἀκόμη καὶ τὸ τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικός;

Ὁ γέρων ἐκλινε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ζοφερὸν, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινα λεπτὰ σιωπηλός. Ἐγείρων τέλος ἐπὶ τοῦ Κ. Μαλλέ βλέμμα πλήρες στυγνῆς ἀπελπισίας.

— Ἐὰν, ὅπως τὴν σώσω, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀποθάνω ἐγὼ ὁ ἴδιος, θὰ τὸ ἐπραττον σήμερον, τῷ εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς. Τί πράττω ἐν τῷ κόσμῳ, ἐλεεινὸς γέρων, ἀντικείμενον φρίκης καὶ τρόμου, ἄνευ οἰκογενείας, ἄνευ φίλων, ἄνευ τέκνων; Αὐτὴ ἦτο τὸ πᾶν δι' ἐμέ· ἦτο ἡ χαρά μου, ἡ εὐδαιμονία μου, ὁ θησαυρός μου. Διατὶ νὰ μὴ ἦτο κόρη μου! Ἴσως τότε θὰ μὲ ἠγάπα!

— Τί χρησιμεύει ἡ λύπη ὅταν τὸ κακὸν ἦναι ἀθεράπευτον;

— Ἀθεράπευτον! Γνωρίζω μίαν θεραπείαν, ἀλλ' αὕτη ἀπαιτεῖ δραστηριότητα τῆς ὁποίας στεροῦμαι, διότι τὸ γῆρας ἐκνευροῖ τὴν ψυχὴν, καὶ δὲν ἀφίνει εἰς αὐτὴν ἄλλην δύναμιν εἰμὴ ὅσῃν ὅπως πάσχη. Θὰ μὲ πιστεῦσετε, ἰατρέ; Οὐδέποτε ὑπῆρξα ἄνανδρος, καὶ ἐν τούτοις δὲν πολμῶ νὰ αὐτοκτονήσω. Μὴ

νομίσετε δὲ ὅτι μὲ ἀποτρέπει ἡ θρησκεία, ὄχι· μὲ κρατεῖ ὁ φόβος. Ἐπιθυμῶ τὴν αὐτοκτονίαν καὶ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐκτελέσω. Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε! Νέος καὶ ἀγαπώμενος, ἠδυνήθη νὰ ἀποθάνῃ· ἐνῶ ἐγὼ, τόσον ἐγγὺς τοῦ τάφου ὥστε δὲν ἔχω εἰμὴ νὰ ἐγείρω τὸν λίθον διὰ νὰ καταβῶ, διστάζω καὶ τρέμω. Ἀδυναμία καὶ ἄνανδρία, ἰδοὺ οἱ τελευταῖοι σύντροφοι τοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ Κ. Γορσᾶζ ἐφάνη λησμονήσας τὴν παρουσίαν τοῦ ἰατροῦ καὶ κατέβη πάλιν εἰς τὰ δωμάτιά του μετὰ βήματος βραδέος καὶ ἐπιπόνου· διήλθεν ἐκεῖ τὸ ἐπὶ λοιπὸν τῆς ἐσπέρας, ἀκίνητος ἐν τῇ καθέδρᾳ του, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, καὶ καταλαμβανόμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς ἀνεξαντλήτου μελαγχολίας ὑφ' ἧς ἐφαρμακεύετο ἡ καρδιά του ἀπὸ πολλῶν μηνῶν. Τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, εἰσελθόντος τοῦ ὑπηρετοῦ του εἰς τὸ δωμάτιον, ἠγέρθη καὶ ἀφῆκε νὰ τὸν ἐκδύσωσι μετὰ μηχανικῆς εὐπειθείας· ἔπειτα, ἀφοῦ ἔπιδε ναρκωτικόν τι κατεκλίθη.

Βαθυτάτη σιωπὴ ἐπεκράτει εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν· πρὸ πολλῆς ὥρας οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον ἀποχωρήσει εἰς τὰ δωμάτια των. Ὁ ληθαργικὸς ὕπνος τῆς Δουκίας διήρκει πάντοτε, καὶ μὲ ὅλον τὸ συμβᾶν τῆς προηγουμένης νυκτός, ἡ νοσοκόμος, κατὰ τὴν συνήθειάν της, εἶχεν ἀποναρκωθῇ ἐν τῇ καθέδρᾳ της· ὁ Κ. Γορσᾶζ ἀπεκοιμήθη τέλος. Αἰφνης ὁ γέρων ἀφυπνίσθη ὑπὸ τοῦ κρότου ὃν ἐπροξένησεν ἀνοιγόμενον τὸ παραθυρόφυλλον. Ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως καὶ τρόμου εὐρείαν ἀργυρὰν λωρίδα τὴν ὑποίαν διὰ τῆς ὀπῆς διέχεεν ἡ σελήνη ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἡ ἀκτὶς ἐκείνη ἐξηφανίσθη πρὸς στιγμὴν ὑπὸ σώματος ἀνθρώπου ὁρμήσαντος ἐν τῷ δωματίῳ καὶ βαδίσαντος κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κλινὴν διὰ βήματος ταχείος καὶ ἀθουρύβου, ὡς τῆς τίγριδος. Ὁ Κ. Γορσᾶζ προσεπάθησε νὰ ἀνεγερθῇ, ἀλλὰ πρὶν δυνήθῃ νὰ ἐκφέρῃ κραυγὴν ἢ νὰ δράξῃ τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου, προσεβλήθη καὶ ἀνετράπη ὑπὸ τοῦ κα-

κούργου ὅστις διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τῷ ἔ-
θλιψε τὸν λάρυγγα διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἔ-
λαβε μακρὸν μαχαίριον ὅπερ ἐκράτει
γυμνὸν μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

— Ἐλεος . . . Καληχέρη . . . ἐψιθύ-
ρισεν ὁ γέρων ὅστις εἰς τὸ φῶς τῆς σε-
λήνης ἀνεγνώρισε τὸν φονέα.

— Μήτε λέξιν, ἢ κτυπῶ, ἀπεκρίθη
ὁ κακούργος. Ἀκούσατε· θὰ σηκωθῆτε,
θὰ ἀνοίξετε τὸ ἐρμάριον καὶ θὰ μοῦ δώ-
σετε τὰ χρήματα. Ἐὰν δὲν εἰπῆτε τί-
ποτε, δὲν θὰ σᾶς κακοποιήσω· ἐὰν ἀπο-
πειραθῆτε νὰ εἰπῆτε μίαν λέξιν, σᾶς
σφάζω ὡς ὀρνίθιον. Μὲ ἐννοεῖτε;

Ἀπολιθωμένος ὑπὸ τοῦ τρόμου ὁ Κ.
Γορσαῆς ἔκαμε σημεῖον ἐπιβεβαιωτικόν·
ἠγέρθη ἀκολουθῶς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ
Καληχέρη, ὅστις ἐκ προφυλάξεως εἶχε
δράξει τὸν βραχίονά του, ἔλαβε κλει-
δίον τι ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου
του, ἤνοιξε τὸ συρτάριον, καὶ ἐξέβαλεν
ἐκ τοῦ μυστικοῦ κοιλώματος τὸ πλήρες
χρυσοῦ κιβώτιον ὅπερ ἐπὶ πέντε ἡδὴ
μῆνας ὁ κακούργος δὲν ἔπαυε νὰ συλλο-
γίζεται νύκτα καὶ ἡμέραν.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα; εἶπεν οὗτος ἀ-
πλήστως παρατηρῶν τὴν βοράν του;

— Αὐτὰ εἶναι ὅσα ἔχω εἰς τὸ δωμά-
τιόν μου, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γορσαῆς διὰ
φωνῆς μόλις ἀκουομένης· ἀλλ' ἔχω καὶ
ἄλλα χρήματα εἰς τὸ συρτάριον τῆς βι-
βλιοθήκης μου. Πρέπει νὰ τὰ φέρω;

— Εὐχαριστῶ· θὰ καλέσετε τοὺς ὑ-
πηρέτας σας καὶ θὰ συλληφθῶ. Ἡ
πολλὴ ὀρεξίς βλάπτει. Εὐχαριστοῦμαι
μὲ αὐτοὺς τοὺς κυλίνδρους.

— Πάρετέ τους, σᾶς τοὺς δίδω καὶ
σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ σᾶς καταγ-
γείλω.

— Σᾶς γνωρίζω· πρὶν παρέλθῃ μί-
α ὥρα θὰ με κυνηγοῦν καθὼς τὴν ἄλλην
φοράν. Δὲν εἶμαι τόσο ζῶον.

Εἰπὼν τὰς λέξεις ταύτας ὁ κακούρ-
γος, διὰ κινήματος ταχείου καὶ ἀπροό-
πτου μετέβη ὀπισθεν τοῦ Κ. Γορσαῆς, τὸν
ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς καὶ τῷ ἐκλείσει τὸ σό-
μα διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἐνῶ διὰ τῆς
δεξιᾶς ἐβύθιζε τὸ μαχαίριόν του μετ' ἀ-
νατομικῆς ἀκριβείας εἰς τὸ στήθος του.

Προσβληθεὶς εἰς τὴν καρδίαν, ὁ γέρων ἔ-
δακε σπασμωδικῶς τοὺς δακτύλους τοῦ
δολοφόνου, ἐξέφερε πεπνυγμένον ῥόγχον
καὶ ἐξέπνευσεν. Ὁ Καληχέρης τὸν ἐ-
ξήπλωσεν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἀθορύ-
βως καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεμία ἀρτη-
ρία ἔπαλλε πλέον. Βέβαιος τότε ὅτι οὐ-
δέποτε θὰ κατηγγέλλετο ὑπὸ τοῦ θύ-
ματός του, ἠνιγέρθη καὶ ἐβύθισε τὴν
χεῖρά του εἰς τὸ κιβώτιον τὸ τεθειμένον
ἐπὶ τοῦ γραφείου. Κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν ὁ κρότος θύρας ἀνοιγομένης
διέχυσεν εἰς τὰς φλέβας του παγερὰν
φρικίαν. Ἐστράφη περιδεὴς, καὶ εἰς
τὸ φῶς τῆς σελήνης, τὸ μόνον ὅπερ ἐ-
φώτιζε τὴν φονικὴν ἐκείνην σκηνὴν, εἶ-
δεν, εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ δωματίου,
μορφὴν λευκὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ πνεῦμα δει-
σιδαῖμον θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώριζε
τὸ ἐκδικητικὸν φάντασμα τοῦ δολοφο-
νηθέντος ἀνθρώπου. Ἡ ὕπτασία ἐκείνη
ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κακούρ-
γον, ὅστις, ἐκ τοῦ τρόμου, ἀφῆκε νὰ πέ-
σωσι συγχρόνως τὸ μαχαίριον καὶ οἱ
κύλινδροι τῶν λουδοβικίων. Εἰ καὶ ἐ-
κάμποντο τὰ γόνατά του, εὗρεν ὁμως
ἀρκούσαν δύναμιν διὰ νὰ φθάσῃ τὸ πα-
ράθυρον καὶ νὰ ἀναβῇ εἰς αὐτὸ μετ' ἀ-
γῶνος ἀπηλπισμένου. Διέσχισε δρομαῖος
τὸν κῆπον, ἀνερρίχθη τὸν τοῖχον, καὶ
ἤρχισε νὰ τρέχῃ διὰ τῶν ἀγρῶν, φέρων
εἰς τὰς χεῖράς του, ὡς τὴν πρώτην φο-
ράν, αἷμα καὶ οὐδύλως χρυσόν.

Μετὰ δύο ὥρας, ἡ φύλαξ τῆς κυρίας
Γορσαῆς ἐξυπνήσασα τέλος εἶδεν ὅτι ἡ
κλίνη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἦτο κενή.
Ὅλη ἔντρομος, ἔδραμεν εἰς τὸ παρά-
θυρον καὶ τὸ εὗρε κλειστὸν, ἀλλ' εἶδεν
ὅτι ἡ θύρα ἦτο ἡμιανοικτή. Ἀνάψασα
κηρίον, ἠκολούθησεν ἀπὸ δωματίου εἰς
δωμάτιον μέχρι τοῦ ἰσογαίου τὰ ἴχνη
τῆς ὑπνοβάτιδος, ἥτις, ἐν τῇ πορείᾳ της,
δὲν εἶχεν ἐπανακλείσει οὐδεμίαν θύραν
ἐξ ὧν εἶχεν ἀνοίξει. Ἐφθασε τέλος
εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ δωματίου τοῦ Κ.
Γορσαῆς καὶ ἐσταμάτησεν ἐκεῖ ἐκφέρου-
σα κραυγὴν φρίκης ἥτις ἀφύπνισε καὶ
κατετρόμαξεν ὅλους τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὅλοσχερῶς φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ νυ-

κτερινοῦ φωτός ὅπερ ἐπλημμύρει ἐν μέ-
ρος τοῦ δωματίου, ἡ Λουκία, μὲ κόμην
λελυμένην καὶ ὀφθαλμοὺς κεκλεισμέ-
νους, ἐκάθητο πλησίον τοῦ πτώματος
τοῦ συζύγου της. Ἡ παιδαριώδης δια-
σκέδασις εἰς ἣν ἐφαίνετο σπουδαίως
ἀσχολουμένη ἐμαρτύρει ὅτι ἐν τῷ ἐγ-
κεφάλῳ της αἱ ἰδιοτροπίαι τῆς παρα-
φροσύνης εἶχον ἐνωθῇ μὲ τὰς τῆς ὑπνο-
βασίας. Ἐκράτει τὸ κιβωτίδιον ἐπὶ τῶν
γονάτων της, συνέτριβε τοὺς κυλίνδρους
τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ διέσπει-
ρεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὰ χρυσᾶ νομί-
ματα τὰ ὅποια κατέτασσε συμμετρι-
κῶς. Τὸ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ γέροντος
ρεῦσαν αἷμα εἶχεν ἀναμιχθῇ μὲ τὸ παι-
γνίδιον ἐκεῖνο, καὶ ἡ παράφρων ἔβαπτε
τοὺς δακτύλους της γελῶσα.

Ἡ Λουκία ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ ἀπαι-
σίου ἐκείνου θαλάμου, ἀφυπνίσθη καὶ
κατελήφθη ὑπὸ φρικωδῶν σπασμῶν,
διαρκούντων τῶν ὁποίων ἐσβέσθησαν καὶ
αἱ τελευταῖαι λάμψεις τοῦ λογικοῦ. Ἡ
σκηνὴ ἡ διαδραματισθεῖσα πρὸ πέντε
μηνῶν ἀνενεώθη ἔτι μᾶλλον τραγικὴ τὴν
φορὰν ταύτην. Ἡ δικαστικὴ ἀνάκρισις
παρεδέχθη ἀδιστάκτως ὅτι ἐν στιγμῇ
ὑπνοβασίας, ἡ κυρία Γορσὰζ ἐδολοφό-
νησε τὸν σύζυγόν της κατὰ τοῦ ὁποίου,
ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρθούρου Δωβιάν,
ἔτρεφεν ἀμείλικτον μῖσος· κατεδείχθη
ὁμοίως ὅτι κοιμωμένη δὲν ἔπραξεν ἄλλο
εἰμὴ νὰ ἐκτελέσῃ ἀπόπειραν πρὸ πολ-
λοῦ μελετηθεῖσαν. Μεταξὺ τῶν δικα-
στῶν πλείστοι ἀπεφάνθησαν ὅτι καὶ
αὐτὸς ὁ ὕπνος δὲν συνεχώρει ἀρκούντως
τὸν φόνον, καὶ ὅτι ὑπῆρχον λόγοι διὰ
νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ
κακουργιοδικείου· ἀλλ' ἡ παραφροσύνη
τῆς κατηγορουμένης ἀποδειχθεῖσα νομί-
μως ἀφῆρεσε πᾶσαν πρόφασιν ἐγκλη-
ματικῆς δίκης. Ἀντὶ νὰ κατακλεισθῇ εἰς
εἰρκτὴν, ἡ χήρα τοῦ γέροντος ἐτέθη εἰς
φρενοκομεῖον, τοῦθ' ὅπερ ἐφάνη εἰς πολ-
λοὺς πολὺ ἐπιεικές.

Τῷ 1858, μεταξὺ τῶν περιέργων τῶν
ἐπισκεπτομένων τὸ κατάστημα τοῦ Χά-
ρεντων, εὕρίσκετο πολίτης τις πεντηκον-
τούτης περίπου, δροσερὸς καὶ παχὺς,

κοσμίως ἐνδεδυμένος καὶ καλῶς ὑποδε-
δεμένος· ἐκράτει ἐκ τοῦ βραχίονος γυ-
ναῖκα φοροῦσαν ὅλως νέα ἐνδύματα, καὶ
ἐκ τοῦ δακτύλου τετραετὲς παιδίον τὸ
ὅποιον ἡ μητρικὴ ματαιότης εἶχεν ἐνδύ-
σει ἐπὶ τὸ στρατιωτικώτερον. Τὸ σύμ-
πλεγμα ἐκεῖνο, εἰκὼν τῆς ἀστυκῆς εὐ-
δαιμονίας, τελευταῖα ἀντανάκλασις τῶν
πατριαρχικῶν ἡθῶν, ἦτο ἐξ ἐκείνων ἅτινα
προκαλοῦσι τὸ μειδίαμα τοῦ καλλιτέ-
χου καὶ τὸν γλυκὺν ρεμβασμὸν τοῦ
φιλοσόφου.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμπαθητικῆς ἐκεῖ-
νης οἰκουγενείας, ὅστις ἤγειρε τὸν υἱόν
του εἰς τὰς ἀγκάλας του διὰ νὰ ἰδῇ εὐκο-
λώτερον τὰς οἰκοτρόφους τοῦ καταστή-
ματος, ἐστάθη αἴφνης εἰς τὴν θέαν πα-
ράφρονος τινὸς, νέας εἰσέτι καὶ ὠραίας,
ἣτις, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτὸν, διῆλθε
ψιθυρίζουσα κλαυθμηρῶς τὸ ὄνομα τοῦ
Ἀρθούρου.

—Τί ἔχεις, κύριε Καληχέρη; ἠρώ-
τησε τὸν σύζυγόν της ἡ ἐστολισμένη
γυνή· εἶσαι ὡχρὸς σὰν τὸ πανί.

—Δὲν εἶναι τίποτε, πεινῶ, ἀπεκρίθη
ἐπανακτῶν τὴν ψυχραιμίαν του ὁ ἀρ-
χαῖος κατάδικος, καταστάς, χάρις εἰς
τὴν προῖκα τῆς κυρίας του, ἀρχηγὸς
ἐμπορικοῦ καταστήματος λίαν ἀνθηροῦ·
ὑπάγωμεν νὰ γευματίσωμεν· ὁ Ἀχιλλεὺς
κοιμᾶται· οἱ τρελοὶ δὲν τὸν διασκεδά-
ζουν πλέον καὶ ἐμένα μὲ ἀρκοῦν ὅσους
εἶδα.

ΤΕΛΟΣ

ΡΩΜΑΙΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΠΙ ΛΥΓΟΓΕΣΤΟΥ

(Συνέχεια.)

VI—Βεβαρμέναι κόμαι.

Οἱ Ῥωμαῖοι φαίνεται ὅτι τὴν συνή-
θειαν τοῦ βάπτειν τὴν κόμην εἶχον πα-
ραλάβει παρὰ τῶν κατοίκων τῆς Μεγά-
λης Βρεττανίας οὗς ὁ Καῖσαρ συχνά-
κις διὰ τοῦ ἐπιθέτου *ricci* (κεχρωμα-
τισμένοι) καλεῖ, καὶ οἵτινες τότε, ὡς